І Хронік 17

Нагадка про будову храму 1-6; обіцянка Давидові 7-15; Давидова молитва 16-27

1 Раз якось, коли Давид жив у своїм палаці, сказав він до пророка Натана: “Ось я живу в кедровій палаті, а кивот Господнього союзу під наметом.”

2 Тоді Натан сказав до Давида: “Усе, що в тебе на серці роби, бо з тобою Бог.”

3 І от тієї ж таки ночі надійшло таке слово Боже до Натана:

4 “Піди й скажи моєму слузі Давидові: Так говорить Господь: Не ти збудуєш мені дім на житло,

5 бо я не жив у домі від того дня, як вивів Ізраїля, й до цього дня, але переходив з намету до намету, з житла до житла.

6 Скрізь, де б я не ходив з усім Ізраїлем, чи ж я сказав хоч котромунебудь із суддів Ізраїля, яким я наказав пасти мій народ, питаючи: Чому ви не збудуєте мені кедрового дому?

7 Тож і тепер скажи моєму слузі Давидові: Я взяв тебе з пасовиська, від овець, щоб ти був князем над моїм народом, Ізраїлем.

8 Я був з тобою скрізь, куди б ти не ходив; я винищив усіх твоїх ворогів перед тобою. Я зроблю тобі ім'я, як ім'я великих на землі.

9 Я призначу місце для мого народу Ізраїля й насаджу його, і буде він там жити, і його не будуть більше тривожити, і безбожники не будуть більш його тіснити, як колись,

10 за часів, коли я настановив був суддів над моїм народом Ізраїлем. Я впокорю всіх твоїх ворогів. Я сповіщаю тебе, що Господь збудує тобі дім.

11 А як сповниться твій час і ти відійдеш до твоїх батьків, тоді я поставлю після тебе потомка, одного з твоїх синів, і утривалю його царство.

12 Він збудує мені дім, і я утверджу його престол навіки.

13 Я буду йому батьком, а він буде мені сином, і милости моєї не відніму від нього, як відняв був від того, що був перед тобою.

14 Я поставлю його в моєму домі й у моєму царстві повіки, і престол його буде стояти твердо повіки.”

15 Усі ці слова й все це видіння Натан переказав докладно Давидові.

16 Тоді цар Давид пішов, сів перед Господом і промовив: “Хто я, Господи Боже, і що таке мій дім, що ти так високо підніс мене?

17 Та того було ще замало в очах твоїх, Боже; ти говориш про дім твого слуги на далекі часи, ти показав єси мені, Господи Боже, немов би лаву людей, що йде вгору.

18 Що ж іще більше може додати Давид, говоривши з тобою? Ти бо знаєш твого слугу.

19 Господи! Задля твого слуги й із твого серця вчинив єси це велике, щоб виявити всю оту

велич.
20 Господи! Нема рівного тобі й немає Бога, крім тебе, по всьому тому, що ми чули своїми вухами.
21 І який другий народ на землі такий, як твій народ Ізраїль, за яким приходив Бог, щоб визволити його як свій народ, прославити його ім'я великими й страшними ділами, прогнавши поган з-перед твого народу, що його ти визволив з Єгипту?
22 Ти зробив твій народ, Ізраїля, своїм власним народом повіки і ти, Господи, став їхнім Богом.
23 Тож тепер, Господи, слово, що ти сказав про твого слугу й про дім його, нехай буде непорушним повіки, і вчини, як ти сказав,
24 і нехай звеличиться ім'я твоє повіки, щоб говорили: Господь сил, Бог Ізраїля, - він Бог над Ізраїлем! І дім слуги твого Давида стоятиме твердо перед тобою.
25 А що ти, Боже мій, об'явив твоєму слузі, що збудуєш йому дім, тим то й слуга твій набравсь відваги молитись перед тобою.
26 Оце ж, Господи, ти - Бог, і ти обіцяв твоєму слузі таке добродійство!
27 Тож звольсь благословити дім твого слуги, щоб він повіки стояв перед тобою, бо що ти, Господи, поблагословиш, те - благословенне повіки.”